

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci ve věci

žalobce: **S. Z. D.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem,
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5028/DS/2017,
JID: 184419/KUUK,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5028/DS/2017, JID: 184419/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru dopravy, (dále jen „městský úřad“) ze dne 16. 10. 2017, č. j. MUBI 40725/2017/Je. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 51 odst. 3 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny vozidel „B“ z důvodu nesplnění podmínky „obvyklého bydliště“ na území České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány byly při svém rozhodování předpojaté vůči občanům Spolkové republiky Německo, tedy i vůči žalobci, když pouze na základě skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti a skutečností obecně známých shledaly pochybnosti o stavu věci a vyzvaly žalobce k doložení množství dalších podkladů k prokázání jeho obvyklého bydliště na území České republiky, aniž by posoudily podklady žalobcem dříve doložené. Uvedl, že žalovaný nerespektoval zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, jelikož nebylo žalobci umožněno doložit skutečnosti, které si městský úřad nad rámec zákona vymínil, tedy doložit podklady týkající se obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno pouze sedm dní po podání odvolání. V takto krátké době si žalobce nemohl obstarat podklady, kterými by prokázal svůj pobyt na území České republiky, protože nemohl rozumně očekávat, že zamítnutí (žalobce měl zřejmě na mysli vyhovění – pozn. soudu) jeho žádosti o vydání řidičského oprávnění je podmiňováno právě doložením těchto podkladů, o čemž ho uvědomil až jeho právní zástupce. Žalobce uzavřel, že zjištěný skutkový stav tedy vyžaduje rozsáhlé doplnění s ohledem na skutková zjištění ohledně jeho obvyklého pobytu. V případě potřeby soudu ověřit některé skutečnosti ohledně jeho pobytu na území žalobce navrhl provést výslech svědka F. Z.
3. Dále sdělil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož nebylo hodnoceno konkrétní naplnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění žalobcem, ale rozhodujícími se staly obecně známé skutečnosti z minulosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak rozporuplně na straně 6 uvedeno, že žalobce doložil nájemní smlouvu k nemovitosti a na str. 7 je současně uvedeno, že žalobce nedoložil obvyklé bydliště nájemní smlouvou v písemné podobě v souladu s § 686 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“), který již čtyři roky neplatí.
4. Žalobce uvedl, že jej městský úřad nad rámec požadavků stanovených zákonem vyzval k doložení úředně ověřeného výpisu z evidenční karty řidiče pořízeného u příslušného úřadu státu, ve kterém měl žadatel předchozí obvyklé bydliště. Žalobce požadovaný doklad doložil, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. sdělil, že daný doklad nedokládá obvyklé bydliště žalobce na území České republiky. Žalobce k tomu sdělil, že hodnocení tohoto podkladu z pohledu důkazní hodnoty ve vztahu k obvyklému bydlišti bylo zcela nadbytečné a nesmyslné. Žalobce označil požadavek na doložení podkladu, který neměl přímý vliv na výrok napadeného rozhodnutí, za šikanózní, neboť jej správní orgány zatížily irelevantními povinnostmi. Správní orgány odůvodnily výzvu k doložení předmětné listiny pochybnostmi o pravdivosti podkladů předložených spolu s žádostí o udělení řidičského oprávnění. Žalobce k tomuto namítal, že jediným důvodem však byla jeho státní příslušnost, neboť jiné konkrétní důvody správní orgány neuvedly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Rovněž žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro obecnost odůvodnění, v němž byl uveden odkaz na rozsudek zdejšího soudu s odůvodněním, že se jedná de facto o precedenční rozhodnutí. K tomuto žalobce doplnil, že český právní řád není založen na precedenčním systému práva a správní orgány musí rozhodovat toliko v souladu se zákonem a judikatura soudů jim slouží pouze jako jakýsi návod. Konstatoval, že odkazy na rozsudky zdejšího soudu bez vztahu ke konkrétnímu případu nemohou nahradit zákonný požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Vyjádřil přesvědčení, že žalobce při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění ani v následně probíhajícím řízení nedostal zákonným podmínkám a nepředložil k žádosti požadované podklady ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) a § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES, o řidičských průkazech, (dále jen „směrnice o řidičských průkazech“). Žalobce tedy v řízení nikterak nedoložil své obvyklé bydliště na území České republiky, a proto byla jeho žádost zamítnuta. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a judikaturu správních soudů v obdobných věcech. Upozornil, že žalobce během správního řízení nedoložil a ani nenavrhoval důkazy na doložení svého obvyklého bydliště, přičemž až nyní v řízení před soudem navrhuje výslech svědka. Tento výslech svědka žalovaný označil za irelevantní, neboť až prokázání obvyklého bydliště ve smyslu zákona o silničním provozu může vést k vyhovění podané žádosti, nikoliv pouhé prokázání pobytu na území České republiky.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 29. 7. 2020 právní zástupkyně žalobce navrhla zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v plném rozsahu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
8. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu zdůraznil, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za souladné s právními předpisy, a proto navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť ve svém rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Takové odůvodnění pokládá zdejší soud za dostatečné a žalobou napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné.
12. K námitce, že nebylo hodnoceno konkrétní naplnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění žalobcem, ale rozhodujícími se staly obecně známé skutečnosti z minulosti, soud uvádí, že žalovaný zejména na str. 6 až 10 svého rozhodnutí uvedl, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce o vydání řidičského oprávnění bylo nedoložení podmínky obvyklého bydliště, přičemž příkladem uvedl, jakými podklady se taková skutečnost dokládá. Žalovaný tedy napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce vydal na základě zhodnocení zákonných podmínek, tj. že žalobce neprokázal materiální naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky, a nikoliv na základě obecně známých skutečností, jak tvrdil žalobce. V této souvislosti soud přisvědčuje žalobci, že žalovaný na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí nesprávně poukázal na v tu dobu již neúčinný občanský zákoník, avšak tato nepřesnost v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemá žádný dopad na jeho přezkoumatelnost a srozumitelnost, jelikož na daný předpis žalovaný odkazoval toliko s ohledem na nutnost písemné formy nájemní smlouvy.
13. Dále soud hodnotil námitku žalobce, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rozporuplně na straně 6 uvedl, že žalobce doložil nájemní smlouvy k nemovitosti, aby následně na straně 7 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce nedoložil obvyklé bydliště osobními vazbami, jako jsou např. nájem nemovitosti. Soud zdůrazňuje, že žalobce takto formulovanou námitkou účelově dezinterpretuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného. V odst. 3 na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí totiž žalovaný toliko rekapituloval doklady, které žalobce přiložil k žádosti ze dne 19. 7. 2017, mezi nimiž zmínil rovněž nájemní smlouvu vztahující se k nemovitosti na adrese „X“. Je sice pravdou, že žalovaný v odst. 3 na straně 7 odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce nedoložil obvyklé bydliště osobními vazbami, jako jsou např. nájem nemovitosti, žalobce však již pomíjí, že žalovaný ještě v témže odstavci odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že nájem nemovitosti je potřeba postavit na úroveň dlouhodobého ubytování např. na ubytovně, avšak i tato skutečnost musí mít vazbu na osobní vztahy, aby pak následně ve vztahu ke všem žalobcem předloženým dokladům uvedl, že žádná z podmínek přímých osobních i profesních vazeb nebyla žalobcem prokazatelně doložena. Žalovaný pak také v bodě 2 odst. 4 na straně 7 odůvodnění rozhodnutí k žalobcem předložené nájemní smlouvě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výslovně akcentoval fakt, že tato nájemní smlouva prokazuje jen možnost ubytování žalobce bez prokázání osobních vazeb nebo profesních vazeb k území České republiky. Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce doložil nájemní smlouvu k nemovitosti, která však dle jeho názoru sama o sobě neprokazovala materiální naplnění podmínky obvyklého bydliště. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tudíž není žalobcem zdůrazňovaný rozpor, neboť žalovaný poukázal na to, že žalobce sice předložil nájemní smlouvu k nemovitosti, ta však neproazuje naplnění podmínky obvyklého bydliště. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

14. Žalobce dále namítal obecnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v masivních odkazech na rozhodnutí správních soudů bez aplikace jejich závěrů na konkrétní skutkový stav. K této námitce soud uvádí, že žalovaný, jakož i městský úřad řádně individualizovali svá rozhodnutí. Správní orgány řádně hodnotily všechny žalobcem předložené důkazy, rekapitulovaly jejich obsah, jejich obsahem se zabývaly, přičemž konstatovaly, že žádný z žalobcem předložených důkazů jednotlivě ani ve vzájemné souvislosti s ostatními neproazuje, že by žalobce měl v rozhodné době obvyklé bydliště v České republice. Pokud pak žalovaný ve svém rozhodnutí poukazoval na podporu argumentace na rozsudky zdejšího a Nejvyššího správního soudu, soud k tomu uvádí, že jde o běžnou metodu doplňování právní argumentace nejen na úrovni správních orgánů. Dále je nutno zdůraznit, že žalovaný vycházel při posuzování věci ze směrnice o řídičských průkazech a zákonných ustanovení, které na danou věc dopadají [§ 2 písm. hh), § 82 odst. 1 písm. d) a odst. 4 zákona o silničním provozu], a není tak pravdou, že by se žalovaný řídil rozsudky správních soudů, tyto by považoval za pramen práva, nahrazoval jimi zákon a na základě nich vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný tedy nepřisuzoval rozsudkům správních soudů precedenční charakter v tom smyslu, jak to v žalobě naznačuje žalobce. Skutečnost, že by žalovaný považoval rozsudky správních soudů za precedenty jakožto prameny práva, nelze rozhodně dovozovat pouze z jedné věty obsažené v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ve které žalovaný poukázal „*na de facto precedenční rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 15A 132/2010-81 ze dne 13.03.2013*“. Touto formulací žalovaný podle názoru soudu pouze zdůraznil význam citovaného rozsudku pro projednávanou věc a příležitost v něm uvedené argumentace. Soud tedy shrnuje, že námitky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nejsou důvodné.
15. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za nezbytné shrnout pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti, které zjistil z obsahu správního spisu. Dne 19. 7. 2017 podal žalobce žádost o udělení řídičského oprávnění pro vozidla skupiny „B“, ve které jako své obvyklé bydliště uvedl adresu „X“. K žádosti doložil doklad o odborné a zdravotní způsobilosti, doklad totožnosti vydaný v Německu, potvrzení o přechodném pobytu vydané Ministerstvem vnitra č. „X“, nájemní smlouvu na obytný prostor pro jednu osobu, formulář ohlášení živnosti podaný dne 3. 5. 2016 v „X“ a čestné prohlášení o neudělení zákazu v řízení motorových vozidel.
16. Výzvou k odstranění nedostatků žádosti ze dne 21. 7. 2017 městský úřad vyzval žalobce, aby ve lhůtě 30 dnů předložil úředně ověřený výpis z evidenční karty řidiče pořízený u příslušného úřadu státu, ve kterém měl žalobce předchozí obvyklé bydliště, z něhož musí být patrné, že žalobce není ve výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, a zároveň z tohoto dokladu musí být patrné, že žalobci nebylo v jiném členském státě Evropské unie pozastaveno nebo odejmuto řídičské oprávnění. Dále městský úřad vyzval žalobce k předložení dalších dokumentů dokazujících Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobní a profesní vazby, přičemž příkladmo uvedl, jakými doklady by dané vazby mohl žalobce prokázat. Na tuto výzvu žalobce reagoval tak, že předložil informace z rejstříku způsobilosti k řízení Spolkového úřadu ve Flensburgu z 29. 6. 2017, podle něhož bylo žalobci ve Spolkové republice Německo uloženo nenapadnutelné odebrání řidičského průkazu s datem vymazání 6. 10. 2029, a to z důvodu označeného jako „312 – sklon k používání omamných látek“. Žádné jiné doklady žalobce nepředložil. Následně městský úřad rozhodnutím ze dne 16. 10. 2017, č. j. MUBI 40725/2017/Je, zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny vozidel „B“ z důvodu nesplnění podmínky „obvyklého bydliště“ na území České republiky podle § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce dne 31. 10. 2017 odvolání, které k výzvě městského úřadu doplnil podáním ze dne 7. 11. 2017.

17. Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že *„[ř]idičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.“* Podle § 2 písm. hh) téhož zákona *„[p]ro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba*
- 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo*
 - 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.“*
18. Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že *„[k] žádosti [o řidičské oprávnění] musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména*
- 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,*
 - 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,*
 - 3. nájemní smlouva k nemovitosti,*
 - 4. potvrzení o zaměstnání,*
 - 5. výpis z živnostenského rejstříku“.*
19. Soud konstatuje, že městský úřad postupoval zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, pokud prověřoval splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění definovaných v § 82 zákona o silničním provozu, neboť vedle naplnění formálních znaků obvyklého bydliště je nutno náležitě zkoumat i naplnění materiálních znaků pojmu obvyklé bydliště tak, jak je vymezeno v zákoně o silničním provozu i ve směrnici o řidičských průkazech. Soud poznamenává, že je běžnou správní praxí, že se správní orgány nespokojí pouze s formálním doložením podmínky obvyklého bydliště (doklad o nahlášeném přechodném pobytu, podnikatelském oprávnění atd.), ale vyžadují, aby žadatel prokázal skutečné osobní vazby, z nichž bude zřejmé, že na území České republiky po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovenou minimální dobu fakticky pobývá. Tuto praxi potvrzuje i judikatura správních soudů, která se zabývala výkladem § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, z něhož plyne, co se rozumí obvyklým bydlištěm (resp. dříve přechodným pobytem) na území České republiky. V rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014–36, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „podle zákona o silničním provozu se musí jednat o pobyt nikoliv formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat), nýbrž skutečný fyzický pobyt. Ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. prosince 2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; viz zejména jeho ust. § 16 a § 93 odst. 2) totiž vyplývá, že samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že s předložením potvrzení o přechodném pobytu a výpisu z živnostenského rejstříku je počítáno v ust. § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu jako s podkladem pro vydání řidičského oprávnění. Stěžovatel nicméně přehlíží, že se jedná o důkazní prostředky, jimiž má žadatel prokázat své obvyklé bydliště na území České republiky (srov. dikci – doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele), přičemž hodnocení těchto důkazních prostředků provádí správní orgán. Tyto formalizované doklady samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...). Z vnitrostátní i unijní úpravy jednoznačně plyne, že je nutné, aby žadatel prokázal svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokáže skutečnou délku svého pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentu, který mu formálně pobyt na území členského státu umožňuje“. Obdobné stanovisko vyplývalo již z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012–26, a ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013–68, www.nssoud.cz. Také z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že členské státy vydávající řidičský průkaz mají povinnost zkoumat faktické splnění podmínek vydání řidičského průkazu stanovených unijní úpravou (srov. např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 6. 2008 ve spojených věcech C-334/06 až C-336/06, či ze dne 26. 4. 2012 ve věci C-419/10).

20. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že v případě žalobce nebyly k žádosti o udělení řidičského průkazu doloženy dostatečné podklady prokazující jeho faktické osobní a profesní vazby na území České republiky. Jednalo se pouze o formální dokumenty, tj. potvrzení o přechodném pobytu a nájemní smlouvu k nemovitosti uzavřenou dne 8. 11. 2016 (dle které bude nájemné stanoveno dle četnosti používání obytného prostoru). Skutečné osobní či profesní vazby z nich však dovodit nelze, neboť jde o dokumenty, které formálně deklarují možnost žalobce pobývat na území České republiky, ale nijak nevypovídají o tom, zda tak žalobce fakticky činil (stejně stanovisko zaujal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 As 252/2014–29, www.nssoud.cz). Soud shrnuje, že žádný z důkazů provedených ve správním řízení neprokázal, že žalobce skutečně (fakticky) pobýval na území České republiky alespoň 185 dnů v kalendářním roce. V souvislosti s tím soud poznamenává, že není podstatné množství předložených a navržených důkazů, nýbrž jejich obsah, věrohodnost a důkazní hodnota.
21. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že jej městský úřad nad rámec požadavků stanovených zákonem vyzval k doložení úředně ověřeného výpisu z evidenční karty řidiče pořízeného u příslušného úřadu státu, ve kterém měl žadatel předchozí obvyklé bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

K tomu soud podotýká, že podle § 82 odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že „*řidičské oprávnění nelze udělit osobě, jejíž řidičské oprávnění bylo v jiném členském státě pozastaveno nebo odejmuto, nebo jí byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, pokud neuplynula lhůta pro opětovné udělení řidičského oprávnění.*“

22. Městský úřad postupoval naprosto správně, pokud po žalobci výzvou ze dne 21. 7. 2017 požadoval doložení ověřeného výpisu z evidenční karty řidiče z Německa z důvodu doložení zákonného požadavku ve smyslu § 82 odst. 2 zákona o silničním provozu, což plyne i z obsahu předmětné výzvy. Žalobce se tak mýlí, pokud tvrdí, že výpis z evidenční karty po něm městský úřad požadoval jako doklad prokazující obvyklé bydliště. Požadavek městského úřadu na doložení ověřeného výpisu z evidenční karty řidiče z Německa tak nebyl irelevantní a nadbytečně žalobce nezatěžoval nad rámec doložení zákonných podmínek pro udělení řidičského oprávnění, ale byl zcela namístě. Soud k tomu dále poznamenává, že z daného výpisu z evidenční karty řidiče plyne, že žalobci bylo odebráno řidičské oprávnění až do 6. 10. 2029. Soud v této souvislosti musí zdůraznit skutečnost, že čestné prohlášení žalobce ze dne 19. 7. 2017, které doložil k žádosti o vydání řidičského průkazu a v němž uvedl, že mu v jiném členském státě Evropské unie nebylo pozastaveno nebo odejmuto řidičské oprávnění, nebo že již uplynula lhůta, na kterou byl zákaz činnosti uložen nebo doba pro opětovné udělení řidičského oprávnění, nebylo pravdivé. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že výpis z evidenční karty řidiče nedokládá obvyklé bydliště žalobce na území České republiky, nejedná se o vlastní odůvodnění rozhodnutí žalovaného (srov. odst. 2 stranu rozhodnutí žalovaného), ale pouze o rekapitulaci části odůvodnění rozhodnutí městského úřadu (srov. odst. 4 na straně 3 rozhodnutí městského úřadu). Žalobce tedy toto konstatování nesprávně připisuje žalovanému. Nicméně tvrzení městského úřadu, že daný výpis z evidenční karty řidiče nedokládá obvyklé bydliště žalobce na území České republiky, je obecně pravdivé, neboť daný výpis není opravdu způsobilý prokázat obvyklé bydliště žalobce na území České republiky. To však nic nemění na tom, že výpis z evidenční karty žalobce neměl prokazovat obvyklé bydliště žalobce v České republice, nýbrž to, zda žalobci v Německu nebylo odebráno řidičské oprávnění, což byl požadavek naprosto oprávněný. Námitky žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodné.
23. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobce neměl dostatek času k doložení listin prokazujících jeho obvyklé bydliště na území České republiky, jelikož žalovaný rozhodl týden po podání odvolání, přičemž žalobce nemohl rozumně předpokládat důvody zamítnutí jeho žádosti o řidičské oprávnění, které se dozvěděl až od svého právního zástupce. Soud zdůrazňuje, že výzvou městského úřadu ze dne 21. 7. 2017 byl žalobce vyzván k předložení dokladů (které městský úřad příkladmo vyjmenoval), které měly prokazovat jeho osobní a profesní vazby v České republice, přičemž mu městský úřad stanovil třicetidenní lhůtu k předložení dokumentů. Tato výzva mu byla doručena na adresu nacházející se ve Spolkové republice Německo dne 27. 7. 2017 (na adresu „X“ se žalobci výzvu nepodařilo doručit). Žalobce na tuto výzvu reagoval pouze tak, že předložil výpis z evidenční karty řidiče, žádné jiné doklady žalobce nedoložil. Městský úřad následně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž daná písemnost byla žalobci doručena dne 18. 9. 2017. Žalobce však možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužil. Soud je toho názoru, že žalobce měl dostatek času na předložení dokladů prokazujících jeho obvyklé bydliště v České republice do vydání rozhodnutí městského úřadu, tedy do dne 16. 10. 2017. Zcela nepravdivé je pak tvrzení žalobce, že odvolání podal dne 7. 11. 2017, neboť z obsahu správního spisu plyne, že odvolání ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. 10. 2017 bylo prostřednictvím jeho právního zástupce žalobcem podáno dne 31. 10. 2017 a následně bylo doplněno podáním ze dne 7. 11. 2017. Žalobce se tudíž mylí, pokud tvrdí, že žalovaný rozhodl po sedmi dnech od podání odvolání.

24. Soud považuje za vhodné směrem k žalobci uvést, že v daném řízení, v němž byla projednávána žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění, se uplatní koncentrace řízení upravená v § 82 odst. 4 věty první správního řádu, neboť se jedná o řízení zahájené na žádost žalobce, nikoli o řízení z moci úřední, a k případným důkazním návrhům, které žalobce mohl uplatnit již v řízení před městským úřadem (žalobce ovšem v odvolání ani jeho doplnění žádné důkazní návrhy neučinil), by již nebylo možno přihlídnout. Soud shrnuje, že žalobce byl během správního řízení vyzván k doložení dokumentů prokazujících jeho obvyklé bydliště na území České republiky, přičemž pro takové doložení dokumentů mu městský úřad poskytl dostatek času. Námitka žalobce tedy není důvodná.
25. Soud opakovaně uvádí, že žalobce byl výzvou městského úřadu ze dne 21. 7. 2017 vyzván k doplnění dokladů dokazujících jeho osobní a profesní vazby v České republice, které měly prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu s důrazem na § 2 písm. hh) téhož zákona. Městský úřad v dané výzvě vyjmenoval dokumenty, které by splnění osobních a profesních vazeb v České republice mohly prokázat, např. výpisy z bankovního účtu vedeného v České republice, doklady o úhradě telefonních služeb dle smlouvy, kterou má uzavřenou s operátorem působícím v České republice, potvrzení o úhradách zdravotního a sociálního pojištění, doklady o úhradě ubytování, pracovní smlouva a potvrzení o zaměstnání, případně další dokumenty, které by žalobcovy profesní a osobní vazby na území České republiky prokazovaly. Soud je toho názoru, že předmětná výzva městského úřadu byla zcela určitá a městský úřad žalobci srozumitelně vysvětlil, jaké doklady by žalobce měl doložit k prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Městský úřad podle názoru soudu žalobci rovněž sdělil, že doklady k prokázání výše uvedené podmínky požaduje z toho důvodu, že žalobcem předložená žádost o udělení řidičského oprávnění neposkytuje potřebné doklady k posouzení podmínky obvyklého bydliště § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Soud tak nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že nemohl rozumně očekávat, že vyhovění jeho žádosti je podmiňováno doložením dokladů dokazujících jeho obvyklé bydliště v České republice. Naopak, městský úřad zcela předvídatelně žalobci ve výzvě ze dne 21. 7. 2017 sdělil, že jeho žádost o udělení řidičského oprávnění spolu s doloženými doklady neumožňuje žádosti vyhovět, a správně žalobce vyzval k doložení dalších dokladů, které ve výzvě specifikoval, a stanovil žalobci dostatečnou lhůtu k jejich doložení. Námitky žalobce spočívající v tom, že nemohl rozumně očekávat, že vyhovění jeho žádosti je podmiňováno doložením dokladů dokazujících obvyklé bydliště žalobce v České republice, a že výzva městského úřadu z 21. 7. 2017 byla neurčitá, jsou nedůvodné.
26. Soud odmítá, že by se ve vztahu k žalobci jednalo ze strany správních orgánů o evidentní předpojatost. Povinnost prokázat obvyklé bydliště podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 2 písm. hh) téhož zákona se totiž vztahuje na všechny cizince (nikoli jen německé státní příslušníky) a městský úřad postupoval v souladu se zákonem, jestliže po žalobci požadoval prokázání dané podmínky. V postupu správních orgánů tedy nelze shledat evidentní předpojatost vůči žalobci jako občanu Spolkové republiky Německo, eventuálně vůči cizincům obecně, jak tvrdí žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nepřípustnost neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem svědka F. Z., neboť žalobce výslech toho svědka v řízení před městským úřadem nenavrhoval, aniž by bylo zřejmé, že tento důkaz nemohl žalobce uplatnit již v této fázi řízení. Následně v souladu s § 82 odst. 4 věty první správního řádu tento návrh žalobce nemohl být uplatněn v odvolacím řízení, a daný důkazní prostředek tudíž nemohly správní orgány provést a okolnosti plynoucí z výsledku svědka hodnotit. Pokud nebylo s ohledem na koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 věty první správního řádu přípustné provést tento důkaz v odvolacím řízení, tím spíše provedení toho důkazu není přípustné v soudním řízení správním v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť by to bylo v rozporu s přezkumnou (kontrolní) povahou správního soudnictví, jelikož se žalobce svou důkazní pasivitou ve správním řízení snaží zhojit až v soudním řízení správním, které však není pokračováním správního řízení. Soud poukazuje na § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. S ohledem na výše uvedené soud žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)